

omma paika jama. Siis heitis Maria seal
linna ühhe herra jure laste-tüdrufuks. Tem-
mal olli ses seisus ses aega feifi möttelda,
fui ta lastega toas istus: ni mötles ta sag-
gedaste omma ärralainud emma peale. Siis
tullid temmale mitmed sannad ja kõnned me-
le, mis emma rāfinud, mis enne nago un-
nustud ollid. Temmale tuli selgeste mele
emma armas olleminne ja tõssine meel,
misga ta temmale Jesussest, sest pattuste
sõbrast, rāfinud, ja isseārranis ta wiimsed
kõnned. Oh, ütles ta isseenneses, kas minno
emma piddi sedda armama, et se ramat, se
kallis pant ja and, mis ta mulle palmes ja
silmarweega andis, et se minnuft ni unnarule,
ni holetusse sisse piddi jama. Agga kui ma
emma wasto ni tannamatta ollen, kui hir-
mus ei peaks se Jummal melest ollema, et
ma temma sanna nenda ollen ärrapõlgnud.
Kül on ehk jubba hiljaks jānud hallastust ot-
sida, mis ma ni kaua ollen põlgnud. — Ma
ollen Jummal sanna alwaks piddanud, mis
ma muud wāart ollen, muud kui et Jum-

mal mind wiimaks omma posse eest ärra hei-
dab iggawesse tullesse.

Ühhel õhtul ollid needsinatsed asjad Ma-
riat nenda mahha rõhhunud, et ta südda-
mest kurb olli omma tännisise ello pārrast.
Kui kõgi tüdruk, Anna, sedda nāggi, küsis
ta, mis temmal piddi ollema. Ja et ta
Anna armast ello tājhele olli pannud, ei
karnud ta temmale omma luggu ülles rāfi-
des. „Oh“, ütles ta, „minna ollen siamale
ilma Jummalata mailma peäl ellanud, ja
ollen melega temma kāsitude wasto pannud.
Minnewa pūhhawagi weel, kui ma teiste
seltsis olin, irwitasin ma sind teistega selt-
sis, et ma kül tundsin, et se mulle hopis par-
rem — oh kui palju parrem! — ollefs ol-
nud sinno sarnane olla, kui feifi mailma
warra kätte sada.“

Anna ütles: „Se on sinnul kül willets
tahtminne — minno sarnane olla, sest ma
ollen üks willets lomoke tāis patto ja patto
himmo. Agga ma tahhan sulle piiblist nāb-
data, kui willetsad, kui wägga ülleannetu-